

lægges skattemyndighederne som en pligt at bistå skatteyderne med vejledning, og forslagsstillerne er af den forventning, at mange virksomheder igennem deres interessekontorer o. lign. vil kunne opmuntre lønmodtagerne til at benytte sig af retten til forudbetaling, eventuelt således at en virksomhed efter aftale med sine arbejdere og funktionærer foretager forudbetalingerne til skattevæsenet.“

I bemærkningerne anførtes et stort antal eksempler, som skulle vise, at virkningen af forudbetaling i tilfælde af en indkomststigning ville blive en udjævning af skatten fra år til år uden at medføre nogen forskel af betydning med hensyn til den endelige samlede skat. Om den forskel, der var, udtaltes, at den „skyldes fortrinsvis tekniske årsager (50 kr.-intervaller og „spring“ i progressionsskalaen) samt for indtægter under kr. 12 000 de personlige fradrags indflydelse, men som det vil ses, er forskellen så lille, at den for statens vedkommende fuldtud opvejes dels derved, at skatten betales, medens den er erholdelig, dels derved, at den samlede indkomstmasse kan øges. For borgerens vedkommende vil eventuelle tab opvejes dels derved, at han slipper for det tyngende første skatteår, dels derved, at de skattemæssige virkninger af en given indkomststigning bliver overskuelige.“

Ved 1. behandling erklærede *finansministeren*, at han ikke kunne gå med til lovforslaget, der efter hans opfattelse ikke kunne bruges som middel til at afbøde den merindkomstbeskatning det første år efter en indtægtsforøgelse, som den nuværende skattefradragsregel medfører. Ganske vist ville det i princippet være en fordel for en skatteyder at få adgang til at forøge sit skattefradrag ved at betale forskud på indkomstskatten i et år med indtægtsstigning, men det ville i praksis være meget vanskeligt for den enkelte skatteyder at finde ud af, om det kunne betale sig for ham at yde forskud, og hvilket beløb han i så fald skulle indbetale. Han skulle nemlig ikke alene først beregne, hvad forskellige mulige forskudsbeløb ville betyde for indkomstskatten for det kommende skatteår, men måtte også sætte sig ind i, hvorledes de forskellige forskudsbeløb og de dertil svarende skattebeløb ville påvirke beskatningen for de følgende skatteår. Dette ville være meget vanskeligt, navnlig fordi mange skatteydere ikke ved, hvorledes deres indtægt vil udvikle sig i de kommende år. I visse tilfælde ville der nok kunne opnås en udjævning, men i andre tilfælde kunne udsvingene i beskatningen blive større fra år til år, og i et meget stort antal tilfælde ville den enkelte skatteyder være ude af stand til at afgøre, hvad resultatet for hans vedkommende ville blive. Efter finansministerens opfattelse understregedes vanskelighederne ved at anvende lovforslagets regler af, at der ved de udregnede eksempler var regnet med, at forskudsbeløbet skulle modregnes i skatten for det følgende skatteår, mens lovforslaget selv bestemte, at forskud i størst muligt omfang skulle afskrives på allerede pålignede indkomstskatter. Hvadenten man anvendte den ene